

ՊԻՆԳ-ՊՈՆԳ ԽԱՂԱՑՈՂՆԵՐԸ

Գործողության վայրը սովորական սենյակ է:

Ժամանակը՝ ընթրիքից հետո:

Մի երիտասարդ և մի երիտասարդ կին սեղանի թեմիս են խաղում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— (Շահելով մի գնդակ): Ցավում եմ:

ԿԻՆ— Դու կրկին շահեցիր:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դա խաղի վերջը չէ:

ԿԻՆ— Բայց դու անպայման կտանես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դու պետք է ջանաս տանել:

ԿԻՆ— Ես ջանում եմ: Բայց, միևնույն է, միշտ դու ես շահում: Դու շատ ավելի լավ ես խաղում, քան ես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Բոլոր խաղերը տարվել են, բայց շատ քիչ տարբերություն:

ԿԻՆ— Հենց դա է ամենացավալին: Ամեն անգամ հաղթելու վրա եմ, իսկ հետո տարվում եմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ցավում եմ: Ես հիմար եմ...

ԿԻՆ— Դու այդպիսին չես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Գիտես, ես կարող էի թույլ տալ, որ դու մի խաղ շահես:

ԿԻՆ— Ես ինձ վերափորված կզգայի:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Հենց դրանից էլ վախենում էի, չէ՞ որ դու մյուս կամանց նման չես:

ԿԻՆ— Ի՞նչ ես ուզում ասել:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ուզում եմ ասել՝ դու չես սպասում, որ քո նկատմամբ զիջող լինեն: Իրականում դու ես զիջում:

ԿԻՆ— Ոչ, չեմ զիջում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ջիջում ես: Ես համոզված եմ, յուրաքանչյուր խաղում դու կարող եիր ինձ տանել: Դու ավելի լավ ես խաղում, քան ես:

ԿԻՆ— Ոչ, դու ես լավ խաղացողը: Դու հաստատում ես, համբերա-
տաբ: Ահա ինչու չես տարվում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ոչ, ոչ, դու բարի ես և դա շատ ամուր ևստած է քո
մեջ: Այնքան ամուր, որ դու ինքդ էլ չես գիտակցում:

ԿԻՆ— Ինչ ես ասում: Չեմ ուզում, որ դու ինձ աղքատ լավը կարծես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Բայց սա երևակայություն չէ:

ԿԻՆ— Երևակայություն է, համոզված եմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Բայց ինչո՞ւ:

ԿԻՆ— Իմ ամենամեծ ցանկությունն էր այս աշխարհում մեկ անգամ
տանել քեզ, գոնե այս աննշան, հիմար խաղի մեջ: Բայց դա
ինձ երբեք չի հաջողվել:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ծանելու ցանկությունը լիովին բնական է: Չարժեք
խաղալ, եթե շահել չցանկանանայինք:

ԿԻՆ— Բայց ես դա շատ-շատ Լի ուզում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Իսկ դու կարծում ես, թե ես չեի՞ ուզում...

ԿԻՆ— Ոչ, դու չես ուզում: Դու խաղում ես, կարծես քեզ համար ո-
չինչ չի նշանակում: Խաղում ես հենց այնպես, ոչինչ... Եվ
դա է պատճառը, որ շահում ես, որովհետև իրականում քեզ
համար միևնույն է: Որովհետև դու չես էլ ցավի, նույնիսկ եթե
տարվես, նույնիսկ եթե տարվեիր բոլոր խաղերը:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ես հիմար եմ եղել, հիմար, և երիբ ինձ:

ԿԻՆ— Ես սաստիկ ցանկանում էի տանել քեզ: Ես հիմա ամաչում եմ:
(Երիտասարդը նայում է նրան): Չվերջացնե՞նք այս խաղը:
Եվ այլևս չխաղանք... Չարունակենք:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Իսկապե՞ս:

ԿԻՆ— Խնդրում եմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Խնդրեմ, շատ ուրախ կլինեմ: Ես միշտ ստեղծով ա-
տել եմ այս մրցախաղը: Ես կարծում էի քեզ է դուր գալիս:

ԿԻՆ— Ոչ, ես նույնպես ստեղծ եմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ինչ հրաշալի է, էլ գլուխ չենք ցավեցնի:

ԿԻՆ— Սա մեր վերջին խաղն է:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Եվ ջարդենք սեղանը և շարտենք այս փոքրիկ, հի-
մար գնդակները ամենուրեք, աշխարհի երեսին:

ԿԻՆ— Այո, այդպես անենք:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— **(Հարվածելով գնդակը):** Մի բան պետք է քեզ խոս-
տովանեմ:

ԿԻՆ— **(Հարվածելով մեկ ուրիշ գնդակ):** Խնդրեմ: Ասա:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ես կարծում էի, թե սիրում եմ քեզ: Այժմ գիտեմ՝ որ

սիրում եմ: **(Նա մտռեմուս է աղջկան և նայում նրան):** Որտե՞ղ էիր մի՞նչև հիմա:

ԿԻՆ— Աստված իմ, զարմանալի է, ես իսկապես չգիտեմ... Ես ուզում եմ ասել մի սուկալի բան: Ես պետք է ասեմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Խնդրում եմ, ասա:

ԿԻՆ— Ես այնքան շատ եմ քեզ ասել...

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Հրաշալի է, դու հիմա այնքան սիրուն ես... Գիտես ի՞նչ:

ԿԻՆ— Ի՞նչ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Նույնիսկ քո մայրիկին եմ սիրում հիմա:

ԿԻՆ— Մայրիկի՞ս:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Հենց նրան, քանի որ ինձ համար այսպիսի հրաշալի շնորհ է արել:

ԿԻՆ— Ի՞նչ շնորհ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Քո մայրը կիճելը...

ԿԻՆ— Որևէ մեկը պետք է լինի որևէ մեկի մայրը...

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ուրեմն ով էլ լինե՛ր քո մայրը, ես կաիրեի նրան: Սիրում եմ քո հորը, քո հոր մորը և հորը: Քո մոր մորն ու հորը: Ես նրանց բոլորին սիրում եմ. սուսջ ես նրանց չէի սիրել. գիտե՞ս: Նրանք ողորմելի մարդիկ էին:

ԿԻՆ— Այնքան անհիթթություն է լինել նաև անոեղի, այնպես չէ՞:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Աբուրդ է, չլինել այն ամենը, ինչ պետք է լինե՛ինք: Չկույե՛նք... Գիտե՞ս, մենք երբեք չենք կույել: Միշտ եղել ենք այնքան քաղաքավարի և... ծիծաղելի, այդպես կանգնած սեղանի թեճիսի հակառակ ծառայողում, իրար նետելով այդ անձան փոքրիկ գնդակը՝ հետ և սուսջ... Խիստ ուշադիր, որ մա դուրս չգա սահմանից, և այդպես մի միավոր շահել, մի հիմար միավոր, մի հիմար խաղում: Եկ, իսկականից կրույե՛նք:

ԿԻՆ— Ծառ լավ, արի բղավե՛նք միմյանց վրա և խիե՛նք միմյանց և լինե՛նք լիովին անասնակա՛ն և հրաշալի:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Սիրելիս, դու պոռնիկ ես: Այժմ ես հրաշալի եմ զգում ինձ:

ԿԻՆ— Ինչպե՞ս ես համարձակվում խոսել ինձ հետ այդ լեզվով:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— **(Զայնը բարձրացնելով):** Ես կասեմ այն, ինչը ինձ դուր է գալիս, կխոսեմ այն լեզվով, որ ես եմ ցանկանում:

ԿԻՆ— **(Դառնությամբ):** Ինչպե՞ս ես համարձակվում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դու իսկական պոռնիկ ես, գիտե՞ս:

ԿԻՆ— Դու ահռելի հիմար, զգվելի կասիկ ես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Հրաշալի է: Դու փչացած, չափից դուրս անհիմաար, չքեր պոռնիկ ես:

ԿԻՆ— Ես գնում եմ տուն, մայրիկիս մոտ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դժոխք գնա, մորդ էլ վերցրու քեզ հետ...

ԿԻՆ— Ինչո՞ւ չքեր ասացիր:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Չընդհանրեցիր մեր կոնիվը, պարզ է, որ դու չքեր չես:

ԿԻՆ— Բայց ես իրոք չքեր եմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դու կեղտոտ ստախոս ես:

ԿԻՆ— Ոչ, սա ճշմարտությունն է... Ես պատրաստվում էի...

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դու ստում ես:

ԿԻՆ— Իսկապես, չէի ցանկանում: Ես չէի ցանկանում, ես քեզ ասում էի: Չէի կարող մտածել, որ քեզանից երեխա կունենամ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Աչապես: Որքան գեղեցիկ է: Հիանալի են այդ բոլոր ստեղծը: Արի, իսկապես մի ահալոր. կոնիվ անենք: Խփե՛մ քեզ: Ես զգույշ կլիենեմ:

ԿԻՆ— Եթե քեզ դուր է գալիս, սիրելիս, խփիր և զգույշ էլ մի լինի:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Որքան զվարճալի է: **(Մտռե՛նում է աղջկան, պատրաստվում է հարվածել, խփում է և դիտմամբ վրիպում):**

ԿԻՆ— Բայց, սիրելիս, դու կարող ես ավելի լավ դա անել:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ես չեմ կարող քեզ խփել:

ԿԻՆ— Ասացիր, որ պիտի խփես, ինքդ ասացիր, որ պիտի խփես: Խնդրում եմ, վախկոտ մի լինիր:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ես ինձնից այնպես զգվում եմ:

ԿԻՆ— Խնդրում եմ, մի դրժիր խոստումդ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— **(Փորձելով):** Չեմ կարող, ազնիվ խոսք, չեմ կարող: Սիրում եմ քեզ:

ԿԻՆ— Եթե ինձ սիրում ես, դու պետք է անես դա:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Բայց ստանց որևէ պատճառի՞:

ԿԻՆ— Ես անհավատարիմ եմ եղել քեզ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Օհ, դու հրաշալի ես:

ԿԻՆ— Ոչ: Իրոք ես դավաճանել եմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ինչքան հետաքրքիր է: Ո՞ւմ հետ ես եղել:

ԿԻՆ— Ամենաահռելի մարդկանց: Մոսկալի մարդիկ: Դու չպետք է ես կանգնես որոշումիցդ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Երբեք չէի պատկերացնում, որ դու այդքան հրաշալի ես:

ԿԻՆ— Դու պետք է ինձ խփես և զգվես ինքդ քեզանից:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— (Փորձելով կրկին): Չեմ կարող, ճիշտ եմ ասում, չեմ կարող:

ԿԻՆ— Ասում եմ, քոնը չէ: Այ, հիմա դու կաճե՞ս այդ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ի՞նչը իմը չէ:

ԿԻՆ— Նա քոնը չէ, լսո՞ւմ ես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Օհ, դա հրաշալի է: Ես գրեթե հավատացի քեզ:

ԿԻՆ— Ես ճշմարտությունն եմ ասում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Երդվում եմ, հե՛նց այդպես էլ հնչում է: Դու իսկապես մեծահոգի անձնավորություն ես:

ԿԻՆ— Խնդրում եմ հավատա ի՞նձ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ի՞նչ է, մե՞նք չե՞նք կովում:

ԿԻՆ— Այո, բայց ես ճշմարտությունն եմ ասում: Դու պետք է բաժանվես ինձնից կամ ծեծես ինձ և ես կփչացնեմ նրան: Նա քոնը չէ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Բայց լսի՛ր, դու ի՞նչ ես ասում:

ԿԻՆ— Քոնը չէ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ո՞նց թե իմը չէ: Այդ ինչպե՞ս է, որ: Իմը չէ:

ԿԻՆ— Ուրիշից է: Դու պետք է խփես ինձ, եթե սիրում ես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ես չեմ կարող խփել քեզ: Գիտե՞ս, դու կարող ես մարդ սարսափեցնել:

ԿԻՆ— Ես հղի եմ և նա քեզնից չէ: Քանի՞ անգամ պետք է քեզ ասեմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— (Ցնցելով նրան): Ես լսեցի քեզ: Գորողը տանի, գնա և ունեցիր քո անիծված երեխան: Դրամատիկ է, այնպես չէ՞:

ԿԻՆ— Աստված իմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ուզում ես իսկապես բարկանա՞մ քեզ վրա:

ԿԻՆ— Դու կարող ես նույնիսկ սպանել ինձ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Չդադարե՞նք ձևանալ...
ԿԻՆ— Ինչպես կուզես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Այնուամենայնիվ զվարճալի է, այնպես չէ՞:

ԿԻՆ— Երբեք այդպես չեմ զվարճացել:

(Կնոջ մայրը ներս է մտնում):

ՄԱՅՐ— Ես բղավոց լսեցի: Ի՞նչ է պատահել:

ԿԻՆ— Մե՛նք կովում էի՛նք:

ՄԱՅՐ— Ինչի՞ շոքոջ:

ԿԻՆ— Ես հղի եմ և նա (նայելով երիտասարդին) իմ ամուսնուց չէ:

ՄԱՅՐ— Աստված իմ, ի՞նչ ես ասում:

ԿԻՆ— Դա ճշմարտություն է:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դա հրաշալի չէ՞:

ՄԱՅՐ— Հրաշալի՞: Դու գծվե՞լ ես, ի՞նչ է:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Մենք որոշեցինք իսկականից, խոժանաւարի կույել: Եստ լավ էինք զգում: Ես գնամ գարեջուր բերեմ, կխմենք և կհարբենք: Եվ, իրոք, շատ լավ ժամանակ կանցկացնենք: (Գնում է):

ՄԱՅՐ— Հիմա ասա, ի՞նչ մտորություն է: Դու իսկապէս վախեցրիք ինձ:

ԿԻՆ— (Խստորեն): Ես հղի եմ և նրանից չէ:

ՄԱՅՐ— Բա մտի՞ց է:

ԿԻՆ— Չգիտեմ:

ՄԱՅՐ— Ի՞նչ:

ԿԻՆ— Այո: Նրանք շատ էին: Չորսը՝ աշխարհում ամենասուկայի մարդիկ:

ՄԱՅՐ— Դու ստում ես, չէ՞:

ԿԻՆ— Ոչ, ես միշտ եմ ասում: Նա էլ ինձ չի հավատում:

ՄԱՅՐ— Այո, դա սարսափելի է: Ի՞նչ ես անելու:

ԿԻՆ— Չգիտեմ, ինչ որ նա ուզի՝ կանեն:

ՄԱՅՐ— Հիմար մի փնիթ, խնդրում եմ, նա չի հավատում քեզ:

ԿԻՆ— Նա պետք է ինձ հավատա:

ՄԱՅՐ— Ոչ, ո՛չ:

ԿԻՆ— Ես սիրում եմ նրան: Ես իսկապէս սիրում եմ նրան: Ես առջ երբեք այդպէս չեմ սիրել նրան: Ես եղել եմ շատ գարշելի: Նա պետք է հասկանա, թե ինչ է պատահել: Հետո ես կանեն, ինչ որ նա ինձ ասի:

ՄԱՅՐ— Նա չպետք է իմանա:

ԿԻՆ— Ես ուզում եմ նա ինձ ասի, որ ես փչացնեմ երեխային: Հետո մենք իսկապէս կարող ենք ամուսնանալ: Ես չգիտեմ մինչև հիմա, թե որքան շատ եմ սիրում նրան:

ՄԱՅՐ— Եթե դու ասես նրան, ես քեզ հետ երբեք չեմ խոսի: Ես ամ միջապէս կգնամ տուն:

ԿԻՆ— Խնդրեմ, գնա, մայրիկ: Գնա տուն և ինձ հետ երբեք մի խոսիր, երբեք:

ՄԱՅՐ— Օհ, դու անուսեւելի ես: (Գնում է):

(Երիտասարդ կինը հարվածում է գնդակը իր մոր ուղղությամբ, որը շուռ է գալիս սառնորեն նայում է նրան և հեռանում: Երիտասարդ կինը նայում է մի պահ սեղանին, ոտքով շուռ է տալիս այն ու խփում է մի քանի անգամ:

Երիտասարդը վերադառնում է մի սպասավորի հետ: Վեր-

ջինս քշում է գարեջրի շշերով բեռնավորված սպասքասեղա-
նը: Սպասավորը հեռանում է):

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Մենք լավ զվարճանում ենք:

ԿԻՆ— Սիրելիս:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Այո՞:

ԿԻՆ— Մայրս...

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ո՞ր է նա:

ԿԻՆ— Նա գնաց տուն:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ինչո՞ւ, ճիշտ այն պահին, երբ ես սկսեցի սիրել նը-
րան:

ԿԻՆ— Ես պատմեցի նրան:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Դու նրան ի՞նչ ասացիր:

ԿԻՆ— Ծճմարտությունը:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Որ ես սիրո՞ւմ եմ նրան:

ԿԻՆ— Ոչ, որ ես հղի եմ, և երեխան քեզանից չէ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ցնցող հարված: Դու դա չպետք է անեիր:

ԿԻՆ— Խնդրում եմ լսիր:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ի՞նչ է:

ԿԻՆ— Այդ բոլորը ճիշտ է: Ես սուտ չեմ ասում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Մենք լավ զվարճանում էինք: Չփչացնենք: Արի խը-
մենք և հարթենք գարեջրով և դառնանք իրոք զգվելի: Չփը-
չացնենք մեր զվարճությունը:

ԿԻՆ— Ցավում եմ, բայց պետք է ստիպված վերջ տանք մեր զվար-
ճությանը:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ինչո՞ւ:

ԿԻՆ— Որովհետև ճճմարտություն է:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Էլ չձ՞նք կոչում:

ԿԻՆ— Ոչ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ահ... (Դադար, նա ուղղում է սեղանը և մի գնդակ
վերցնում: Կինը վերցնում է ռսկետը և պատրաստվում է խա-
ղայ): Պատրաստ ես:

ԿԻՆ— Պատրաստ եմ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ումի՞ց է: (Խփում է գնդակը):

ԿԻՆ— Չգիտեմ: (Կինը շահում է մի գնդակ):

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Գիտե՞ս, ես շատ վշտացած եմ:

ԿԻՆ— Գիտեմ: Ըստ եմ ցավում:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ի՞նչ ես ուզում, որ ես անեմ:

ԿԻՆ— Չգիտեմ, իսկապես:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ես չեմ բաժանվի քեզնից, գիտե՛ս: Ես սիրում եմ քեզ: Ի՛նչ սիրում եմ քեզ:

ԿԻՆ— Դու պետք է բաժանվես ինձնից: Զգվելի է իմ արածը:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ոչ, ոչ, չեմ կարող:

ԿԻՆ— Բայց այդպես չենք կարող շարունակել:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ես դա քեզ համար չեմ անում, ինձ համար: Ես սիրում եմ քեզ:

ԿԻՆ— Դու պետք է բաժանվես ինձնից:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ոչ:

ԿԻՆ— Սիրելիս, արի վերջ տանք այս հիմար խաղին:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Լավ (**թախծոտ**): Երեխա ծնելը հեշտ բան չէ...

ԿԻՆ— Ինչ արած: Ի վերջո իմն է դա:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Իհարկե քոնն է: Այնուամենայնիվ, շատ կուզեի, որ մասամբ իմը լիներ: (**Հարվածում է գնդակին**):

ԿԻՆ— Ես էլ կուզեի, որ այդպես լիներ: Ավելի շատ, քան որևէ բան աշխարհում:

(**Նա հրում է սեղանը և ոտքով հարվածում: Լուռ նայում են միմյանց**):

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ինչ արած: Լավ, ինչ արած:

ԿԻՆ— Սիրելիս:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Այո:

ԿԻՆ— Գիտե՛ս ինչ, քոնն է:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Ի՞նչ: Ի՞մը:

ԿԻՆ— Այո, ես երբեք չեմ դավաճանել քեզ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Սիրելիս, դու հրաշալի պոռնիկ ես: Գիտես ի՞նչ:

ԿԻՆ— Ի՞նչ:

ԵՐԻՏԱՍԱՐԴ— Արանից հետո մենք կունենանք ամեն տեսակի երջանկություններ: Հետո... Միշտ է, թե առտ՝ մեկ է: Ես չեմ բաժանվի քեզնից, որովհետև սիրում եմ քեզ և այն, ինչ քոնն է, նաև իմն է: Իսկ հիմա արի գնանք հարբելու և դրսում մնանք ամբողջ գիշերը:

(**Բռնում է նրա թևը և դուրս են գնում**):